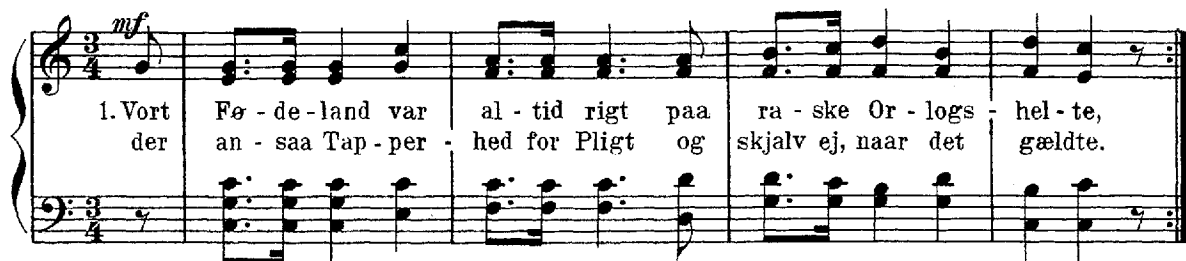

294. Vort Fødeland var altid rigt.

(Ivar Hvitfeldt.)

Con moto.

1. Vort der Fø - de - land var an - saa Tap - per al - tid rigt paa ra - ske Or - logs - hel - te, hed for Pligt og skjald ej, naar det gældte.

Saa var vor Juel, vor A - de - ler, vor Tordenskjold og man - ge fler. Vort

Fø - de - land var al - tid rigt paa ra - ske Or - logs - hel - te.

2. Men fremfor alle Hvitfeldt kan den uforsagte hedde.
Hvo saa sin Død saa vis som han og gik i den med Glæde?
Og aldrig han forglemmes skal, han frelste Flaaden ved sit Fald.
3. Saa haard en Kamp der monne staa, de Fjender var saa mange, men Fjenden næst Hr. Hvitfeldt laa, den Helt var aldrig bange.
I hele Flaaden ingen slog som Hvitfeldt med sit „Dannebrog“
4. Men som vor Hvitfeldt mandigst slog og Lag paa Lag dem sendte, hans gode Skib, hans „Dannebrog“, sin egen Ild antændte.
„Kap Anker, Hvitfeldt! fly til Land! ved Flugt du Livet frelse kan!“

5. „Nej!“ lød hans Svar, — „fly vi derhen, staar Danmarks Flaade Fare, og skulle danske vove den for eget Liv at spare?
Dø skal vi, men vi hævnnes maa; til sidste Aandedrag vi slaal“
6. „Til sidste Aandedrag vi slaal“ hans Sømænd rask gentog.
De Ild og Død rundt om sig saa, men uforsagt de sloge, til Ilden ind i Krudtet brød, og alle døde Heltedød.
7. Og aldrig uddør Hvitfeldts Ros, hans kække Sømænds Minde!
O, maatte de i hver af os en værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os, som de vi byde Fjenden Trods!

K. L. Rahbek.